

Per-Olof Johansson: OCTAVIAN

Per-Olof Johansson

OC

TA

VI

AN

Manuskriptet til OCTAVIAN blev afsluttet 1967. Jeg afprøvede alle de publiceringsmuligheder, jeg kunne komme i tanke om. Nu har det så ligget upubliceret i mit forfatterskab i 40 år. Med Internet er der kommet nye muligheder, og jeg finder tiden inde til selv at iværksætte publiceringen, da jeg ikke mener, teksten har mistet i aktualitet.

Udgivet som pdf-fil i Splints & Co på Internet og i et mindre, trykt oplag.

per-olof.dk

www.per-olof.dk | [email til Per-Olof Johansson](mailto:per-olof.johansson@per-olof.dk) | [Blog](#)

Per-Olof Johansson

OCTAVIAN

OCTAVIAN

© Copyright Per-Olof Johansson 1967

Omslag, foto, bemalet sten, collage: poj

Forlaget per-olof.dk

Udgivet som pdf-fil 2007

ISBN 87-985452-5-6

i Splints & Co nr. 12/2007

ISSN 1396-867X

Trykt oplag 100 ex.

ISBN 87-985452-6-4

www.per-olof.dk

artikler, digte, Splints & Co. mm

Manuskriptet til OCTAVIAN blev afsluttet 1967. Jeg afprøvede alle de publiceringsmuligheder, jeg kunne komme i tanke om. Nu har det så ligget upubliceret i mit forfatterskab i 40 år. Med Internet er der kommet nye muligheder, og jeg finder tiden inde til selv at iværksætte publiceringen, da jeg ikke mener, teksten har mistet i aktualitet.

Hvis man springer forordet over, mener jeg, man lige så godt kan lade være med at begynde.

TILEGNELSE

Nordisk Netværk for Avantgardestudier

- som ved sin eksistens inspirerede til denne udgave.

www.avantgardenet.eu

Per-Olof Johansson.

OCTAVIAN.

Personerne.

Forord.

Om nogle bøger siger man, at de bliver læst som fanden læser biblen, og mener dermed, at ikke bøgernes objektive indhold er forståelsens genstand, denne er imidlertid læserens egne behov. Med dette lille skrift mener forfatteren at have lokket fanden i baghold.

Almindeligvis anser vi sproget for at være det afsendte. Altså som eksisterende uden at blive hørt. Teorien bag dette arbejde er, at det virkelige sprog består af både afsendelsen og modtagelsen. I modsætning til det ellers litterært afsendte, er det indlysende at Octavian ikke kan stå alene, uden modtager. Derfor må det også afsendes.

Gäden er dit symbol.

-Jeg elsker ham.

-Jeg orker ikke mere nu.

Nogle sidder, andre går.

Han vender sig som på en scene.

Han åbner munden:

-Kun ved at handle rigtigt er der håb om, at resultatet bliver rigtigt. Planen gælder for øjeblikket og ikke for fremtiden. Hvordan skulle man dog lægge planer for fremtiden?

-Jeg spørger, du svarer.

Så stiller de sig med ryggen til hinanden.

-Det er ikke hans hænder, det er ikke hans hår, men det er hans ben.

-Alt det ved jeg.

Hun lægger sig hen over ham.

Han kaster sig ned på gulvet.

-Jeg skal nok forsøge at holde masken.

Hun har maskeret sig.

-Måske ser jeg det ikke klart. Nej selvfølgelig ikke. Spørgsmålet er, om vi foreløbig ved nok.

-Jeg ønsker ikke at blande mig i det. Lad enhver gøre som han vil.

-De må holdes under kontrol, skønt jeg i øjeblikket ikke ved hvordan.

-Ham skal jeg nok selv tage mig af.

-Hvordan skal man ellers styre dem? De har kun øje for deres eget.

-En dag spurgte han mig om min fremtid. Jeg svarede, at den ville jeg selv sørge for. Nu kan du hjælpe mig. Gør dig hård og hør efter, jeg har lagt store planer.

Han rejser sig og går ud.

-Ja og du taler som en nar.

-og hvis man går til højre, ser man en statue, en ung mand der rejser sig op, uden at han endnu har gjort det. Gå hen til den, og noget vil ske.

-Når vi vender tilbage vil vi forstå det bedre håber jeg.

En forklaring er ikke nok.
Hun lægger armen omkring ham og tager ham i håret.
-Hvem har sagt det?
-Åh det er blot ord, vi må vide hvad han gør.
-Jeg kan ikke lære jer noget, det er rigtigt, men hvad kan I lære mig. Vi står hver sit sted, og må stille vore betingelser. Enten vi nu siger, hvilke de er, eller vi lader dem forblive usagte. Hvad jeg siger, siger jeg altså, fordi I har vist mig tillid. Jeg har tillid til jer.
-Han behandler marmoret på en anden måde, forsigtigere.
-At jeg kunne være så dum!
-Jeg kan ikke holde dem tilbage længere.
-Jeg vil ikke være sådan.
Han sidder, flytter hele tiden på fødderne.
-Hvem siger jeg ikke er med? Det bliver alligevel mig, der går af med sejren.
-Det er alvor. Mere end du aner. Jeg har det allerøverst oppe fra.
Han sætter hænderne i siden.
-Hvadbehager?
-Det vigtige begynder, når vi ikke mere ved, hvad det egentlig er vi gør.
Han svinger fra side til side.
-Det er fordi du får for lidt søvn. Det kan bringe planen i fare. Forstå det. Og gå i seng.
-Hør her, vi gør som du siger, men så må du love - at du hjælper mig bagefter.
-Sikke forestillinger at gå rundt med. Jeg vil glemme at jeg ved det, men så må du også tage dig i agt for, hvad du gør.
-Vi taler med fremmede stemmer, i aften.
-Kender I måske de planer han eventuelt har mod mig?
-Sommetider mener jeg det modsatte.
-Hvilken hemmelighed! Alle ved det, alle taler om det, alle venter blot på at det skal ske!
Hun vender sig mod ham:
-Jeg vil skide på det røvhul.
-Jeg kan ikke få planen ud af hovedet. Og så er jeg endda

forberedt på, at der går mange år.

-Hør den musik.

-Vi må gøre hvad vi kan, for at forhindre det.

Han sætter sig på hug og tegner med fingeren i støvet.

-Jamen hele situationen er jo så tilspidset.

-Midt i trygheden over alt det jeg er med til, sidder en sidste frygt: måske er det for sent.

-Det bliver ikke med min gode vilje.

-Jeg tænker kun på dig. Når jeg glemmer dig, falder jeg sammen.

-Tror du, du vinder?

Han kaster sig forover og falder.

Han vender sig om imod ham.

-Det er netop så simpelt, at det kan lade sig gøre på trods af alt. Hvis du ikke tøver for længe med at give endelig besked.

-Det er nødvendigt at skjule det, ikke fordi det er farligt, men fordi de er farlige.

Hun siger:

-Han løfter armene op over hovedet.

-Hvis du slår mig, skriger jeg.

-En anden dag måske.

Hun lægger sin arm omkring hans hals.

Han går frem og tilbage.

Så slår han ud med armene:

-Man kan sætte dem i bevægelse, som du lige har sagt, men man kan ikke stoppe dem.

-Du tror jeg har forandret mig? Sandt nok, jeg er begyndt at barbære mig.

-Og hvor længe kan så den sandhed forhandles?

-Ja hun er!

-Måske er det bedre en anden dag.

Løber skrigende rundt.

Han tager en dyb indånding og skriger.

Slaverne går ud.

-Han skaber sig mange modstandere.

-I må selv bestemme det. Vi kan ikke blive uvenner om det, for det er jer, det hele afhænger af.

-Der skal være kræfter til mange ting. Men noget betydningsfuldt er allerede sket nu. Det gælder om at holde tungen lige i munden fra nu af. Vi må skilles nu. Nå farvel.

-Du ved ikke hvem jeg er, men du vil opdage det en dag.

-Jeg drømte jeg skød en måge.

-Det kan jeg ikke se.

Han kan ikke røre sig i mængden, men drejer hovedet mod den anden:

-Jeg kunne høre stemmen nu men jeg gider ikke.

-Nej vel, kun musikken har det endnu.

Han lægger sig.

-Rejs dig op.

-Man tror man har mistet alle kræfter, og nu pludselig ser jeg, at vi må sejre.

-Det er værdigt og formfuldendt, brug det i en tale engang, når vi er færdige.

Han vender sig om på maven.

-Han bløder jo!

-Det vil rive dem fra hinanden.

-Mon ikke hun deltager i badet?

-Det er ikke rigtigt af dig!

-Det er måden, man går over gulvet på, der betyder noget, ikke hvad man siger.

-Hvor mange gange skal jeg forklare det?

Begge sætter sig.

-Jeg gør det rigtige.

-Jeg er træt, jeg er ved at miste modet.

-De ligger et sted og elsker.

-Spørg ikke mig hvem jeg er. Sin skæbne møder man, har jeg hørt.

-Tal kort, jeg har travlt.

-Så spiser vi igen!

-Han har opdaget det, og hvad så?

Han springer op og farer frem og tilbage.

-Forsvind med dig!

-Det må ikke løbe fra os nu. Lad det se kaotisk ud: men hver af jer må nøje kende sine grænser og ikke lade sig

lokke i en fælde.

-Endelig er det også et spørgsmål om at komme i gang.

-Vi taler om det i morgen.

De ser i samme retning.

-Det er ikke et spørgsmål om hvad jeg vil, men om det er rigtigt at gøre sådan. Det er derfor jeg spørger.

Han går hen til vinduet.

-Han ved allerede det hele. Men han tror ikke på at nogen vil gøre alvor af deres hensigter. Han tror han på en særlig snedig måde har fået os under kontrol. Så foreløbig må vi ikke ses.

-Hvad er der i vejen med dig? Hvad tænker du på?

Han skær sig selv i hånden.

-Godnat, jeg vil i seng.

-Nå, men du tror altså at det drejer sig om, hvad befolkningen tror om forløbet. Det gør det for dem. Ikke for dig. Det er forskellen på den ene og de mange.

Han springer op på trappen.

-Jeg er træt, vi kommer ikke videre med det i dag. Skal vi ikke udsætte det?

-Han har mødt hende, jeg ved det. Fortæl hvad du ved.

-Det kan blive farligt.

Han tager kruset og kaster det mod væggen.

-Regnen er begyndt igen.

-Nej, så vil mængden gribe ham.

-Hun holder mig i balance, kan det komme andre ved.

-Det er nu, det gælder om at holde sig i ro.

Hun står tæt ind til ham, med hænderne på hans skuldre.

Han vifter kvinderne ud af lokalet.

De rejser sig, den ene efter den anden.

-Vi går nu.

Han læner sig bagover.

-Det kommer bag på mig, hvorfor har jeg ikke fået noget at vide før nu.

Han begynder at græde.

-Sådan sagde du også første gang jeg mødte dig.

-Her til er at føje: Man kan ikke hvile uden at have anstrengt sig.

-Det er større end nogen rus.
-Skal jeg svare? Du virker urolig, og mit svar ville vist gøre ondt værre. Rejs bort nogen tid.
-Jeg har glemt meget af det, han lærte mig.
De øvrige går.
-Hvad tror du selv?
Han siger
Han vender sig brat om:
-Hent mig skriveren.
De tager opstilling på balkonen.
-Hvor længe tror du hestene kan klare den?
-Livet er anderledes, jeg ved det, jeg har også mange mål.
Men nu må det gå i en retning.
-Det er ganske rigtigt tilfældigt, hvem der kommer til at gøre det, ikke desto mindre er det dog det, der er det afgørende.
-Før syntes jeg alt så så sort ud, nu føler jeg mig som forynget.
-Mon ikke snarere dette er sandheden: Sicilien er en ø i sig selv.
-Du taler. Hvad der så sker, vil vise sig.
-Jeg er ikke nogens hyrde.
-Dit ansigt glinser af fedt.
-Jeg gentog blot dine egne ord, og nu lader du som om, det var noget ganske nyt! det forstår jeg ikke.
-Det er flere år siden nu.
To af slaverne vender sig om.
Vender om og går igen.
-Der må da være en dybere mening med det, hvorfor ellers handle så drastisk?
-Jeg drømmer om, at det skal gå sådan.
De bevæger sig, i dans.
-Der er ikke råd til mange fejltagelser. Tiden er knap.
-Måske.
-Det vil jeg ikke love.
De står længe og kysser hinanden.
-Nå og hvem svarer så for det?
-Ja bliv ved bliv ved.

-Det er en dårlig forklaring.
-Jeg elsker dine hænder.
-Hvem gør ikke det? Men jeg synes ikke det er noget at tale om.
-Jeg kan intet sige.
Han tager sig til sin venstre hofte med begge hænder.
-Hende! Hende nr. to fra højre. Sig til nu.
-Jeg elsker hende.
-Hvorfor hun gør sådan? Hun ved hvorfor.
-Jeg ønsker ikke mere at tale med ham. Engang når jeg ikke mere er i denne pinlige stilling. Jeg rejser den dag i dag nordpå. Så kan jeg vel slippe fri.
-Jeg synes De virker komisk. De skulle prøve på at blive skuespiller, De er ikke uden anlæg.
-Lyset mod nord er renere.
Han går sin vej.
-Et øjeblik, så skal jeg hente ham.
Han åbner og lukker munden, åbner og lukker den.
-Hvis du henter mig, vil jeg hjælpe dig over.
-Måske ville de vælge mig, måske ikke. Efter hvad vi i dag har set, kan vi da ikke vente på sådan en afgørelse.
-Døden indfinder sig med precision, men så heller ikke mere. Derfor er jeg spændt på dine anvisninger.
-Jeg var i bad, og så kom hun, jeg glemmer hende aldrig.
-Det er ikke muligt.
-Jeg får kuldegysninger blot ved tanken.
-Det er kun angsten og utålmodigheden, der får dem til at virke så kraftløse. Når vi først får dem til at glemme sig selv, skal du få at se, hvilken styrke de har. Så er vi uimodståelige.
-Hvis det blot var magten det drejede sig om -
-Der må være en anden måde.
-Er det nu det gælder?
-Kom herhen.
Folk kommer og går.
-Jeg kommer ind ad døren til venstre, lægger hånden på skulderen af ham og siger: Pas på.
-Jeg elsker dig.

Han lukker øjnene.

-Sludder.

-Måske en anden dag, i dag føler jeg det ikke på den måde.

Min krop har vendt sig mod mig, jeg er syg.

Han skriver i luften.

-Vi har taget det første skridt, nu gælder det om at lade som ingenting og holde sig i ro et stykke tid, og det gælder ikke mindst dig. Spis sammen med os. Nu.

-Han har valgt og kan altså ikke være os til nogen hjælp.

-Jamen du må da gå længere end det.

Han folder hænderne bag nakken.

-Det var dog en ejendommelig lugt.

-Vi må tælle efter.

-Glem til den tid det hele. Hvordan tror du jeg kom her?

-Hun er smuk.

De andre blander sig i det:

-Hun hører ikke efter, hvad han siger.

-Han har læsset så meget arbejde over på mig, at jeg for tiden dårligt kan påtage mig mere.

Flere af dem sætter sig.

Han klør sig i nakken.

-Det er ikke til at overse, og alt for meget sættes på spil.

Der er rigeligt at gøre, som det er nu, der er mål nok.

De andre griner.

Han løber, dansende, over gulvet.

-Er der ikke sket forandringer siden sidst?

-Hvorfor så utålmodig?

-Tal videre!

-Jeg gik hen og spurgte til hans helbred i dag. Du skulle have set hans ansigt. Han fejler så sandelig ikke noget.

Han rejser sig op fra gulvet.

Han vasker sine fødder.

-Jeg kender ham allerede, og mer end det. Jeg kan ikke være gal på ham.

De står med ryggen til hinanden.

-Jeg nægter. Jeg var det eneste vidne.

-Vi lægger en detaljeret plan for hver målsætning, og så ser vi til den tid.

-Ih tak skal du have, det elsker jeg dig for.

-Jeg drømmer om det om natten, jeg tænker ikke på andet.
Hans ansigt er som marmor.

-Jeg kan ikke sætte mig ind i det, jeg vil forsøge på min egen måde, kan du ikke forstå det.

-Jeg har intet at tilføje.

-Åh slaverne er kun farlige for sig selv.

-Ja, men trods alt.

-Jeg kan næsten ikke tale mere.

-Vi må hvile os. Farvel med dig.

-Luk døren! Kulden kryber ind alle vegne, det er forfærdeligt.

-Han har sine begrænsninger, men selv dem kan vi bruge. Han ligger på maven for dem og de vil falde over ham.

De slæber ham væk.

-De fortjener dette dobbelte nederlag.

-Det ville blive for indviklet tror jeg.

-Vi slår os simpelthen sammen.

-Du er dødssyg mand.

-Hvis du ønsker det, skal jeg give dette videre. Måske kan det blive af betydning.

-Hvis det går i vasken lige som sidst, ved jeg intet bedre end at holde mig helt skjult. Når han er død, vil alting blive bedre.

-Vi må finde en erstatning for ham.

-Absolut ikke.

Han tager hende på brysterne.

-Måske ansigtet kunne være noget bedre. Men det ville have fjernet opmærksomheden fra hænderne.

Han rejser sig, går frem og tilbage, og sætter sig igen efter 5 min. forløb.

Vender sig og går.

-Han var mig ellers til stor hjælp.

Han vender sig om mod hende og smiler.

-Der oppe er det ikke kulden, der er det værste, det er mørket. Jeg ville ikke bytte.

Hun kryber grædende sammen.

-Jamen de kan da ikke dø allesammen.

De står i grupper på 2 og 3.

-Der er ikke mere at sige.

-Han ønsker at avancere? Så lad ham avancere til han dør.

-Det er kun ord. Vi vil handle. Vi kender vore mål og ved hvordan vi skal nå dem.

-Stol på mig, jeg skal nok være der.

-Jeg har glemt, hvad det var jeg ville sige.

-Vi sørger for hans eftermæle, kan man forlange mere?

-Nej nej.

-Jeg ville helst sove nu.

-Jeg går trods alt videre. Måske viser der sig nye muligheder. Og ydermere ved han jo ingenting endnu.

Han standser, ser op.

-Deres plan vil ikke lykkes.

-Skal vi spille?

-Det er uærligt.

Han hamrer hænderne mod hinanden.

-Er du ikke klar over, hvad du skal gøre?

-Jamen pludselig flammede ilden op, og der var ikke noget at gøre.

-Ja.

-Husk, det er ikke mig det gælder men sagen.

-Du er en person der handler uden de nødvendige overlæg. Det kan kun gå galt, jeg ønsker ikke at støtte dig. Farvel.

-Det ved jeg ikke.

-Han er så klog, at han vil falde på sin egen klogskab.

Han farer pludselig op.

-Der er jeg ikke enig med dig.

-Dine hænder, din arm, din skulder, man kan pludselig se det hænger sammen.

Rejser sig og slår ud med armen.

-Engang måske. Det er fristende at gå videre straks. Mon ikke også du mener, at vi derfor kan have nytte af at tage en pause, eller hvad siger du?

-Tror du jeg er en ånd?

-Jeg forsøger at glemme det.

Han tager sig til halsen.

-Disse huse burde rives ned. De forpester byen.

-De vil være her en dag, og så må vi være parate til at modtage dem.

-Husker du de nætter?

-I nutiden vil alle vide det, men i eftertiden meget få. Det

vil være på en anden måde.

-Du er for blød, for ensidig, man må være hård, tveægget.
Han er på vej ud men vender om.

-Jeg elsker dine lår.

-Skriv hvad du vil. Vi vil imidlertid ikke holde taler, i denne situation er de formålsløse.

Begge holder sig for ørerne.

-Hvis du tror du med din snedige vrede kan gøre mig bange, tager du ganske fejl. Men når det som skal ske er sket, skal jeg forklare dig det hele. Skønt det da er for sent for dig.

-For at synge er det ikke nødvendigt at have stemme.

-Det arbejde kan du ikke påtage dig.

-Det giver ingen lethed. Det hele bliver for spændt og revner endnu inden tiden er inde.

-Måske.

-Det er naturligvis ufrivilligt men kun på den måde kan staten bestå.

Han lægger nakken tilbage og løfter hænderne op i luften.
Han tager hænderne om på ryggen.
Nærmer sig ham.

-Det vil ophæve forvirringen som ved et trylleslag.
Han taler højere og højere.
De sætter sig.

-Jeg er træt af alt det sludder, det er lige til at brække sig over.

-Hvem tager først?

-Døden er ikke altid uvelkommen.

-Du taler ganske sammenhengsløst.

-Hvor går vi hen nu?

-Vi må lade visse opgaver ligge, skønt de da ikke er betydningsløse. I øjeblikket er det ikke vore -

-Selvfølgelig ved han det. Men mon han ved, hvad han skal med den viden?

-Jeg har mistet appetitten.

Han puster luft ud.

Han sætter sig på hug og springer udstrakt op i luften.

-Dine hænder er mig altid nærmest.

Slaver går forbi.

-Kom ikke og fortæl mig det. Jeg ved, at jeg søger det, jeg frygter mest af alt. Men du tror fejl, hvis du tror det er

for at blive tilintetgjort.
Hun lægger hånden på hans mave.
-Jeg vil ikke være den sidste.
-Vi begynder først at arbejde, når frygten viger. Indtil da -
holder vi os beskæftiget, orienteret.
-Du siger du ved alt. Men en dag kommer opgørets time.
-Er du angst for fremtiden? Det kan ingen mennesker slippe
for -
-Hans datoer!
-Det er ikke et spørgsmål om at gøre noget nyt, eller om at
gøre det på en ny måde, eller om at gøre det på grund af en
forandring der er sket ca. nu. Jeg har min opgave, og den
vil jeg forsøge at løse, så godt jeg kan.
-Det skal jeg besvare ærligt, men fortsat så hvor du slap:
jeg har mine hænder bundne, og mine fødder. Mit hovede er
flået, kun øjnene ser. Min tunge taler ikke længere.
-Jeg kan ikke kommentere det, for egentlig forstår jeg det
ikke. Forsøg at sige det på en anden måde.
Hun græder, mens hun slår ham i ansigtet.
-Når vi tror, vi er i sikkerhed, er faren som størst. Men
faren er for så vidt altid en illusion.
-Det glæder mig meget.
-Jeg kan se dem nu. De er tre, og de styrer lige her hen i-
mod.
-Hun har kendt ham, det ved jeg.
-Hvad tid på dagen skal det ske?
De går hen imod ham.
-Vi har dette mål. Det øvrige er spidsfindigheder, som kun
forhindrer os i at handle, som vi bør.
-Jeg har tænkt over sagen og vil ikke give op. Jeg har kas-
tet alle meninger over bord. Fra nu af går det kun fremad.
-Jeg ved kun alt for godt, hvad der er i vejen. Derfor hol-
der jeg mig for mig selv.
-Du har skæbne. Du ved det blot ikke. For den er blød ved
dig. Men glem aldrig at du er et menneske.
-Jeg har ikke noget mod Cæsar.
-Jeg kender en læge, selv hans hænder er vansirede.
-Det kan vi overveje bagefter, nu ville det kun betyde split-

telse.

-Der er selskaber så hemmelige, at ingen af medlemmerne kender hinanden.

-Hold nu op!

Han lader vandet.

Han lader hovedet falde ned på brystet, og stønner.

Han står med ryggen til ham, da han kommer og lægger sin hånd på hans venstre skulder:

-Det bliver for sent for ham, han vil måske ikke engang opdage det. Kan du ikke forføre ham?

-Så farligt er det vel heller ikke.

-Hvad gør vi bagefter?

-Det var mig der greb ham, da han var ved at falde.

-Og hvad så?

-Hvad opnår vi ved at flygte? Kun at de lægger mærke til os. Vi er i sikkerhed her.

-Hvilken retning det hele kommer til at tage? Det kan jeg da først vide til den tid. Foreløbig har jeg de hjælpere jeg behøver.

-Sådan oplevede vi det ikke dengang. Desuden var min familie imod det. Vi fik en god opdragelse.

-Det er ingen kunst at antyde. Sig mig sandheden.

-Vi har besluttet os for handling, altså tøver vi ikke længere men går i gang den dag i dag. Min far kommer og instruerer jer nærmere.

-Negliger mig nu ikke. Lad os høre musik, så får jeg et pusterum.

-Jeg hørte dig tale engang. Men du turde ikke se hen mod mig.

-Mennesket er skabt til at leve på jorden. Det får al denne ødselhed mig til at glemme.

-Du taler med en fremmed stemme.

-Ih du glade hvor er den stor.

Hun trækker ham ned over sig.

Han slår en skid.

-Vi vil ikke misbruge vore egne kræfter, sådan som han gør.

-Vi må have gjort op med den uorden, og de må ikke kunne bringe det hele sådan på sammenbruddets rand.

-Hvad regner du dig selv for? Vi hjælper jer, sådan skal det forstås.

-De vil ikke høre på andre end ham.

Selv sidder han, de andre er på vej væk.

Han ser ikke på nogen af dem.

-Det er meget farligt. Jeg tør ikke tage det ansvar, i hvert fald ikke endnu. Men ellers er vi enige.

-Hvis du rejser nu, vil du kunne være tilbage inden vi går i gang.

Han flytter på fødderne.

-Det stadium må vi forlængst være ovre, vi må ikke tvivle på, at vi virkelig vil gennemføre den plan.

-Jeg har ventet og ventet på dette øjeblik, forlanger du nu jeg ikke skulle udnytte det. Jeg vil sætte alt ind her.

De styrter alle mod udgangen.

-Skriv det ned, og send ham det i rette tid. De vil regne dig for en forrædder og måske vil han lade som om, han ikke tror dig. Alligevel, skal du gøre det, for du regner det for rigtigt. Desuden måles nytten ikke dér hvor du tror.

-Jeg så det samme som han, men han skrev det ned.

-Jeg kan ikke lide du kalder ham slave.

-Det gule passer fantastisk godt til hendes mørke hud.

Han rokker frem og tilbage.

Går.

-Gå du ud og træk lidt frisk luft. Du er jo ikke ved dine fulde fem. Jeg venter her.

-Hvem har sovet her?

-Mit ansigt er begyndt at forandre sig.

-Jeg vil gøre som du siger.

-Skakmat.

-Sammensværgelse? Det er for usandsynligt.

-Jeg er sulten nu.

-Vi er kommet for at fortælle dig det sidste nye!

-Åh ti stille.

-Det er dig uvedkommende.

-I øjeblikket ser vi kun fjender, derfor taler du som du gør. Men hids dig ned, eftertiden vil ikke kunne skelne os fra hinanden.

-Han tror mig ikke mere.

Han griber ham i armen.

-Det er en sportskamp, så jeg tror ikke jeg kommer før sent.

-Jeg holder af hans vers, hans taler kan jeg ikke fordrage.

-Det er en fryd at røre ved hende, for hun kan mærke det.

Hun bøjer sig fremover.

-Hvad er det vi ikke ved?

-Hvorfor ikke finde en anden?

-Har I hørt hvad man fortæller om ham?

Han tager sig til det højre øre.

Han bider tænderne sammen, lukker sine øjne, og strækker hænderne mod jorden.

Han falder om.

-Har fornuften krop?
-Det lugter ukendt, som en blå drøm.
Han er blevet urolig.
-Det har jeg hørt før.
-Du er da en lille nar.
Med hovedet bøjet tilbage hamrer han med de knyttede næver i væggen.
Han tramper i gulvet, går rundt og rundt.
Han tager hænderne op foran øjnene.
-Se på hendes ansigt.
-Bliv her og hold vagt!
-Folket tror altid at skuespillet er bedraget, men det er skuespillet der er sandt. I virkeligheden bedrager jeg det.
-Alle ved hvad sagen drejer sig om, hvordan kan der så opstå problemer.
-Hvis nogen taler over sig, bliver de dræbt.
Han vender sig om mod de to andre.
-Tag det blot roligt, jeg ved, at han kommer straks, dér er han.
-Der er en risiko, og den må jeg jo så løbe.
-Sov og alt vil være forandret. Vågn, og se selv.
-Som vi spiller i aften, vinder vi i morgen. Ræk mig bageret.
-Cirkus fortsætter vel selv om vi går. Det er trist og alligevel ikke.
-Han er den største! og han skygger.
-Ja det begynder også at interessere mig. Man kan se det i deres ansigter.
-via bemærkninger og bevægelser, tænker jeg.
Hun tager tøjet af:
-Der er så mange kvinder dér, at du ikke kunne tælle dem.
-Den skam vil vi aldrig kunne vaske af os.
De rejser sig alle op.
-Hvad mener du?
Han ser på sine hænder.
-Planen vil gå i vasken, jeg ser det klart, han ved ikke hvad vi egentlig har for og hvilke problemer det rejser. Han ser kun sig selv i rollen som hero.
-Hvis jeg var slave, ville jeg forsøge på at blive fri. Men

jeg ville ikke gøre oprør. Det er jo selvmord.
Han ryster på hovedet.
-Og så?
De skrider allesammen, vildere og vildere.
Han vader sine læber med tungen.
-Mit svar er dette: den der taler vil nok føle, at andre taler gennem ham og vil derfor vove at sige mere af sit eget, end det i forvejen var planlagt. Det vil nok kunne forudses at netop han vil høre stemmen, hvis han kender sin betydning. Han må derfor holdes hen indtil det er sket, som vi har besluttet.
-Jeg kan da ikke fuldstændig isolere mig.
-Riv dig løs og kom med os. Du skulle se hende, hun var ved at besvime. Har du ikke lyst?
-Her er koldt, synes jeg.
-Vi er lukket inde, derfor dømmes vi forkert. De er farlige og står bestemt ikke under os i nogen henseende.
-Under alle omstændigheder kan vi ikke forhindre den.
-Vi taler og vi beslutter. Men glem ikke hvem vi arbejder for. Han åbner munden.
De spiser, med elegante manerer.
Der kommer vin, de drikker.
De står ca. 5 m fra hinanden.
-Jeg har aldrig troet på, at nogen stræbte ham efter livet. Han støtter hovedet i hånden.
-Joe såmænd.
-Ægypterne ved hvad de gør, men de ved ikke hvorfor.
-Vi er heldige, hører jeg.
-Planen er dit rum. Den interesserer ikke mig.
-Du vinder.
-Hvor skulle jeg dog tage hen; det er da ikke stedet her, der er mit problem.
-Du var med ham, og nu vender du dig imod ham.
Han vender sig mod forsamlingen.
Hendes øjne er dybt indsunkne, hun ser ud som et lig.
Hun siger:
-Han falder om.
-Du må finde ud af, hvor han er, og hvorfor han ikke kommer

tilbage. Sig at jeg har glemt alt.

-Det ligner mig overhovedet ikke, jeg ser da ældre ud.

-Kom til mødet med tribunerne i aften.

-Jeg vil ikke være så uforsigtig som han. Med al sin jævnhed overvurderer han sig selv.

Han bider sig i den venstre pegefinger.

-Når vi nu sidder her, hvor vi gør, er det klart, at vi ikke ved, hvad de tænker på i øjeblikket. Vi må derfor ikke blot tro på vor egen sag, men også på at de kun kender den sporadisk. Selv må vi kende den ved sin grænse.

-Åh alle disse rygter. De holder sig i ro, vær vis på det. De tror, de har nået deres mål, mens det måske netop var ham der nåede sit? Vi er alle afhængige af hinanden.

-Du må være alene.

-Du lyder bange, tag på landet nogen tid, glem sagen. Skriv til mig om de landlige skønheder.

-Hvad taler du om?

-Din fortælling rører mig. -

Han dirrer fra top til tå.

Han vender sig mod slaven og slår ham i ansigtet.

Han vinker med højre hånd og går.

-Jeg har ikke glemt jer.

-Hvis det glipper i sidste øjeblik, er alt tabt. Hvis det går efter planen - er der en chance.

-Hvis du ikke forstår, hvad jeg taler om, må du finde andre græsgange.

-Hans tur kommer også.

-Det forstod jeg ikke.

-Måske, men jeg har ingen forpligtelser over for dig.

Hun træder tæt hen til ham og tager ham i bukserne.

-Det er ikke helt sandt. Selv et verdensrige må have grænser, ellers bryder det sammen.

-Du forveksler løsning og resultat.

-Det er kun tilsyneladende.

-Jeg kan ikke give op nu, jeg kan ikke engang tænke på at give op.

-Jamen så sig mig, hvad der var sket, hvis han ikke havde givet efter? Han har gjort sin pligt, selvom det måske vil ramme ham selv engang.

-Kun hvis du er ærlig, kan du være med hos os.
-Du bløder mand!
Han bider sig selv i armen.
-Jeg er træt, jeg kan ikke se nogen udvej overhovedet.
-Der er så mange blandet ind i det nu, at vi bliver nødt til at fortsætte. Ellers fortsætter de selv. Og så er det os der kommer i klemme.
-Jeg smiler venligt, men jeg afskyr dem.
-Det er lidt latterligt. Måske mente han det på en anden måde, ikke så voldsomt som du er tilbøjelig til at tro. Jeg har kendt ham i mange år og tror på hans hensigter.
-Du er så optaget af det nu, men husk, det bliver hverdag igen.
-Nu husker jeg, de gik ovenpå ved middagstid og kom først ned to timer senere.
-Samvittighedsfuld er ikke det samme som moralsk.
-Vil du ikke gentage?
-En pennenprøve, af Praxiteles.
-Klassisk visdom sagde du? Det er et spørgsmål om at have øjne i hovedet.
-Jeg går kun nødtvungent.
-Det er ikke nok at have samme planer, for målene er forskellige. Uden at vide det, hjælper de os.
-Sikke hænder du har!
-Det kan se ud som om han vinder, men i virkeligheden spilder han sine kræfter mens vi samler vore.
-Til hvilken hjælp skulle disse fjerne lande være?
-Tag det roligt mand!
-Du er jo bange mand.
-Halsen! Halsen!
-På hvilken måde nærmere?
-Hvis du da ikke har andet for.
Han har trækninger i ansigtet.
-Mens musikken spiller - hvad gør vi så. Vil vi ikke være urolige?
-Det er et værk efter mit hjerte.
Han ser på sine fødder, ser op, vender sig om, og går hen mod ham.

-Jamen det er sandt.

-Ja, men ved at sige selv det, vi er bange for og som alle er bange for, overvinder vi måske ikke vor egen frygt, men vi får dem til at tro, at situationen trods alt er under kontrol. Derfor går jeg videre.

Han sætter hænderne for munden og råber:

-Deres bebyggelser er lave. Når man om vinteren ser ned på dem, mærker man deres varme i øjnene. Alt er lukket inde, lukket, skjult under sne. Om natten gjorde det en helt tom. Han sagde de havde lært ham at dø.

-Jeg bliver så utålmodig, er du ikke snart færdig.

-Jeg tror lyset skifter.

-Det lyder lovende.

-Det er ikke muligt at træffe nogen af dem nu. De er alle rejst eller i byen. Lad det skrive og send det rundt.

-Det er en bande snigmordere.

-Den frihed er intet værd. Sørg ikke blot for at hun intet ved, hun må ikke ane det mindste.

-Sig ikke sådan noget til mig. Jeg kunne tage dig alvorligt.

-Det er et møde mellem 7 mænd.

Hun giver sig til at græde.

-Jeg er helt vild efter at se, hvordan det kommer til at gå.

Han holder hænderne for ansigtet.

Han stamper i gulvet.

-Det er som om det er mig alle disse planer er rettet mod, og hvem bedre end jeg skulle kende deres styrke. Derfor vil jeg lade som ingenting.

Han smiler.

-Jeg har set dit ansigt før.

-Hvorledes placere indsatsen rigtigt?

Han sætter i løb.

-Lad os gå lidt rundt i byen og se.

-Udover at han måske har storhedsvanvid.

Han lader hånden løbe over hendes fod over hendes ben op i hendes skridt.

-Jeg vil tænke over det.

Rejser sig og strækker hals.

Han kryber sammen.

-Vi kan ikke gå nu. Det regner.
-Du får disse opgaver, du bliver her, du går straks ind til min far og siger jeg er taget afsted.
-Idiot, det var jo et led i planen.
-Måske 14 år.
-Jeg har været i bad og føler mig som et nyt menneske.
-Jeg går videre alligevel.
-Hør, dér midt i gaden så vi en helt sort pige passere forbi os.
-Det er måske ikke nødvendigt, men det er nyttigt.
-Han rev mig med og nu har jeg overgivet mig. Sig mig hvad du vil.
Han hæver begge de knyttede næver op i ansigtshøjde.
-Tale? om hvad? hvorfor?
-Den grænse har vi passeret, og vi tænkte da ikke på det.
To slaver kommer ind.
Rejser sig og går.
-Afstanden er simpelthen for lille.
-Vi har ikke tid til megen snak nu.
-Fortæl mig hvem du er.
-Jeg glæder mig helt fantastisk, vi laver alle tiders fest.
-Kom, nogen er allerede igang.
-Jeg kan ikke overskue det du siger.
-Jeg kunne måske være til nytte, jeg er til rådighed.
-Hvad drejer det sig nærmere om?
-Må vi så høre noget om det faktiske.
Sætter sig igen.
-Jeg tror nu han hellere vil dø på den måde.
Han gaber idet han kniber øjnene sammen.
-Du taler som en græker.
Hun blotter sit bryst og han rører ved det.
Han sætter i løb.
Han lukker sine øjne.
-Det er for spændende, fortæl mig noget mere.
-Det er ikke kun et spørgsmål om at komme til at regere, man må også kunne blive ved.
-En anden dag betyder det måske noget helt andet.
-Jeg har talt med ham idag. Jeg tror ikke du skal håbe på, at han går selv, han må hjælpes.
-Det vil ødelægge landet og du vil være med til det.

-Hvis de blot forstod, hvad vi mener, men de tror, det er deres rigdomme, det gælder.

-Ja det er vist rigtigt.

-Vrøvl.

-Det vil jeg naturligvis tænke over.

Så går han ud.

Hun går to skridt baglæns.

-Kan du blive ved med at sove?

-Jeg er ikke filosof og skal altså ikke prøve på at forklare det nærmere. For mig er det bare indlysende.

-Måske er det en sandhed i øjeblikket.

-De vil ikke turde gribe ind.

-Det er en sump. Vi må til at have reddet os ud af det hele.

-Jo måske.

Nogle gange 3 sommetider 4 sommetider en hel gruppe.

De kommer ned ad trappen.

-Jeg hørte ikke hvad han sagde.

-Han har besluttet sig til at være venlig.

Han synker mat sammen.

-Sludder.

-Det er usandsynligt!

Han hæver stemmen:

-Fordi dette vil være noget nyt så vil du være mindre alene.

-Det bliver mørkere og mørkere.

-Jeg får sådanne lyster.

-Hvis du holder dén tale, vil alt blive opdaget.

-Jeg har hjulpet ham så mange gange, at nu må det være slut.

Lad ham søge lykken hos en anden.

Han tager sig til ørerne.

-Sørg for at være klar i hovedet aftenen inden, vi kan f.eks. spise sammen.

-Jamen det er jo ikke en misforståelse, det er bare en særlig måde at gøre det på. Jeg kan ikke bedømme den.

Alle står op.

Han hæver stemmen og siger:

-Du må ikke komme nærmere, nå da.

-Jeg ser ikke andre veje til målet, derfor griber jeg denne chance.

Han tager sig til hjertet.

-De kender kun kroppens krav. Hører øjet ikke med til kroppen? Sult og syner er for dem et og det samme. Og de skyer begge dele som pesten. Det de flygter fra, søger jeg. Det er min chance.

Han ler højt.

Flere af dem gaber.

-Både ja og nej.

-Ja det mener jeg også.

-Der er flere af dem, der er taget til provinsen, på samme tid, det er en lyssky affære. De gennemhuller vore forbud.

-Måske spørger du. Jeg svarer ikke.

Han stikker pegefingeren i munden på hende.

-Han har mange ansigter, måske, jeg vil ikke lære dem at kende. Det er for sent.

Han hvisker kun.

De taler sammen to og to.

-Hvis tropperne begynder at røre på sig, er vi fortabte.

-Dine hår er smukke.

-Vi må skynde os.

-Jeg kan se du vil modsige mig, men jeg ved hvad jeg taler om. Derfor stiller jeg mig til rådighed.

-Forklar dig noget nærmere?

-Man slår øjnene op og er i en ny tid. Derfor har du ret.

-Det er en urimelig forklaring.

-Sig blot at nederlaget vinker forude.

Det venstre ben bevæger sig, hans fod går i cirkler.

-Du har feber, gå til sengs.

-Jeg vil se den som ruin.

De bærer ham bort.

-Det er en fristelse for den ene, behøver ikke at være det for den anden. De kan være lige modsatte.

-Den slags skal man ikke søge i samfund, men hos enkelte.

-Husk på, i hvert fald du må være tilbage.

-Hvor længe.

-Det er jo løgn. Jeg var selv tilstede og så alt.

-Mange tror, at det er af ondskab, han gør som han gør. Men det er af kærlighed. Den fik blot aldrig lov til at komme

til udtryk, så han ligner os andre.

-Man bliver ikke lykkelig sådan uden videre.

-Det vil overhovedet ikke gå op for dem, før det er ovre, og så vil det se ud som om vi er sammen om sejren.

-Jo så er vi enige.

-Og så synger du visen om fuglen og senatoren.

-Sig det til ham selv.

Sætter sig, med benene trukket op under hagen.

-Dine øjne taler et ganske andet sprog.

-Ah man søger blot det gale sted. Man må kunne se om et spor er friskt.

-Jeg elsker din krop.

-Man glemmer ingenting, men man lader som om. Vi vil afsløre ham.

-Jeg er trat.

De går hen imod ham.

-Hvorfor svarer du ikke ærligt?

-Jeg tog nordpå for at se sneen på tagene. Brystkassen hæver sig når man ser røgen. Der så jeg for første gang tiden gå.

-Prøv blot at krybe udenom, men næste gang går det galt.

-Når det først er i gang vil du opdage, at det hele vil gå som af sig selv.

-Han er ikke dum. Han ved hvem der kan bruge ham.

Der kommer to mere ind, og der tales ikke i 5 min.

-Du er en kvinde.

-Nej det er fordi jeg har overblikket jeg må sidde højt.

-Det behøver du da ikke at skamme dig over at sige.

Han ser sig omkring og rejser sig.

Han strækker sig.

-Slap nu af, vi må vente, vente.

-Han er mørk, men han ved hvad han er værd. Vi skal nok få besvær med ham.

-Punkt for punkt må vi gå planen igennem. Vi må være sikre på, at den er livet værd.

-Hvordan egentlig?

-Jeg vil ikke forcere noget. Men pludselig er øjeblikket der.

-Nej.

-Du har din frihed fordi jeg elsker dig.

-Det er ikke et spørgsmål om, hvor længe man taler til dem, blot man giver dem indtryk af, at de kan bruge een til hvadsomhelst. Jeg ved faktisk ikke, hvad jeg skal mene om dem.

-Nej.

-Den nar bliver altid forelsket uden videre.

-Han farer op.

-ja selvfølgelig.

-Hvis jeg elsker dig, er det ikke fordi du er en mand, men måske snarere fordi du ved så lidt om, hvad en mand er.

-Det er et dårligt svar.

-Jeg ville gerne fortælle dig hvad jeg har for, men det er vist ikke tiden endnu.

-Ræk mig et æble.

Han løfter hovedet og drejer det.

Han strækker hænderne frem.

-Ens ærgerrighed behøver da ikke nødvendigvis at gælde den ydre glans. Du vil få dit, men jeg vil se, om der ikke er andre veje.

-Hvem taler du med?

-Du forsøger at glemme hende, ja tak. Den kender vi, næ, men sørg i hvert fald for, at der ikke bliver snakket om det.

-Hans stemme har meget at sige.

-Han mistænker dig, derfor må det være en anden.

Han sætter sig til at skrive.

-Hvor mange har du været i seng med før mig?

-Formålet er ikke at føre krig.

Han foretager en dyb indånding og slår sig for panden.

-Jeg vil intet høre, jeg vil ikke vide noget. Enhver må gøre som han finder for godt.

-Ganske vist, lovens grundlag er også logikken.

Han løfter, halvt, den knyttede næve og hvisker:

-Jeg er endnu i hvile.

-På trods af det, vil jeg ikke glemme vore rejser.

-Jeg tror de vil glemme hvorfor, og så vil det gå i fisk for dem.

-Vi har ventet og ventet.

Han sætter sig.

Alle ser op.

-Det går hurtigere og hurtigere på det sidste, det er ved at løbe fra os, pas på.

-Det er da ikke noget at spørge om.

-De vil ikke tale med mig mer, men jeg tror vi har overtaget.

-looo mand vil ikke være nok. Men een vil være rigeligt.

-Du begynder.

-På åben gade er det for farligt.

-Jeg ser ikke så godt mere.

-Nå.

-Jeg holder med dem, der bryder reglerne. For mig selv ser det lidt anderledes ud. Jeg søger en regel, som ikke behøver formulering som regel.

-Måske har du ret. Men hvad så?

-Jeg er ikke sulten i dag.

-Jeg har løbet hele vejen og så har du ikke andet at fortælle. Han trækker vejret tungt.

-Han er en prægtig løber!

Flere lister sig bort.

-Ja, man tror altid at angsten kun er til for sin egen skyld.

-Du tager det alt for højtideligt.

-Det kan slå fejl. Det er meget indviklet.

-Din magt vil kun være noget værd, hvis du ikke anvender den. Kun sådan kan du bevare den.

-Hvis du ikke tror på dig selv, hvorfor så fortsætte. Der står menneskeliv på spil.

-I virkeligheden tror du heller ikke på, at det er forklaringen. Vi må tage det, som det kommer.

-Hvordan tror du de behandler dig, når banen er fri?

-Selvfølgelig kan de forhindre dig, men det er ikke særlig sandsynligt. Lad os nu høre det digt.

-Lad os da følges ad hjem nu.

-Hvorledes skal jeg i så fald kunne fortsætte? Jeg kan ikke ynke dig for så ynker jeg mig selv, og det ville være for billigt.

-Du tror det, men forveksling er faktisk ikke mulig. Hun græder, han vender sig om.

-Jeg føler mig som tyv.

-Du vil forstå det engang.

-Åh hvor jeg elsker dig.

-Ja jeg har villet trække mig ud af det, men vi kan ikke stoppe nu.

-Hvor er bedst?

-Læg det på hylden. Nu er det helt andre ting, det gælder.

-Han har magten over dem, det lover jeg dig.

-Måske er det, det rette tidspunkt at gribe ind på.

-Alle de teorier. De nytter kun som ja som beroligelsesmiddel. Jeg har min egen teori, som jeg ikke viger fra.

Hun går hen imod ham:

-i hans navn ja. Selv foretog han sig intet. Der er vist visse andre ting, der interesserede ham mere.

-Jeg ved, hvordan det ser ud, når to høre støder sammen. De er alle blinde og blodet sprøjter.

-Hvis jeg var til stede, ville jeg hjælpe ham.

-Jeg er ikke fornærmet.

-Du svimler måske, men så vil vi se for dig, til du vænner dig til tanken.

-I øjeblikket er jeg bange.

-Du vil måske have, jeg skal skrive et par vers til hans ære?

Han lægger hende ned.

-Det må blive dit ansvar. Du må forsøge.

-Hør nu efter!

-Han er min bedste ven. Hvad vil det sige?

-De fanger mig ikke på den måde igen!

-Der må være andre.

-De ækle tomater.

Ingen af dem ser på ham.

-Hvis man blot kunne få ham til at skrive under, var det hele meget enkelt. Men han vil ikke.

-Jeg havde visse anelser, men at landet lå sådan, var jeg ikke klar over.

Han rynker panden.

-Det er jeg virkelig imod.

-Der skulle være sandheden?

Han gør en grimasse.

-Jeg synes, det er vanskeligt, måske fordi jeg har en klar fornemmelse af, hvad der holder disse lande sammen.

-Du taler i gåder, men vi skal nok få dig til at komme ud med

sproget.

-Han skriver, han måtte gøre det. Det er jo komisk.

-Jeg føler kræfterne vende tilbage.

-Hvornår mon man finder på at reparere deher gader?

-Når de får jord, vil de blive en hjælp, mens de nu er en trussel.

-Jeg elsker den musik. Den er så nødvendig som mad.

Hun vender sig ikke om mod ham.

-Jeg håber du finder ud af det, det er dig vi stoler på.

-Hvem har givet de børn lov til at lege dernede?

-Han er den stærkeste, jeg tror han vinder dette parti.

-Sammensværgelse? Det ord er mig ukendt.

-Nu skal vi have noget mad.

-Det er ikke mig, der forlanger den slags svar, men fortsat bare.

-Forresten, sig mig dit navn igen.

-Du forsøger noget mod mig.

Rejser sig og går.

-Han er skrækkelig med alle sine tårer.

Han går ud.

Han sætter sig på hug.

-Ikke alle kvinder er ens.

Hun vender ryggen til dem:

-Det varer ikke så længe nu.

-Det skal blive en folkefest!

-Ja.

Han siger:

-Nu! Nu!

De forsvinder allesammen.

-At dræbe er et håndværk.

-Hvor kommer den musik fra? Der er jo ingen der spiller.

Hvor er jeg?

-Det er jo uhyggeligt.

-Du er blevet mere rolig på det sidste, hvad skyldes det?

-Der er egentlig ikke mere at gøre.

-Han har fået nok.

-Jeg kommer til at tænke på, ikke blot eet lår men to!

-Hvor mange? Kun os selv.

-Der er næsten ikke plads til dem allesammen.

-Han skreg.

-Vi må aftale noget.

-Prøv at tænke dig om.

-At du vakler er dit eneste håb.

-Det vil se sådan ud.

-Hvornår kommer du?

-Krigen vil være brudt ud.

-Hvad ved du om de kræfter, ingenting, forsøg ikke på at ind-
bilde dig det modsatte.

-Hvad venter du på?

-Hvad er størst sandheden eller riget?

-Hvad skal der nu ske?

-Hvem holder de med?

Han rækker sin arm ud mod hende, og hun rører hans fingerspid-
ser.

Han bliver alene.

Alle samler sig.

-Du er med os.

Han spænder sig op.

-Dem er der ingen, der regner med.

-Jeg havde fat i den engang.

-Du vil ødelægge riget!
Hun flygter ud.
-Jeg kan ikke finde ud af det.
-Hvad er det for et lys derovre?
-Du er mig noget fjern.
-Jeg frygter hans sundhed, og din med.
-Det gik hurtigt.
-Har du undersøgt fortilfældene?
-Det lyder noget svævende.
-Hun troede det var mig.
-Han har, hvad jeg forstår ved den egentlige opfattelse af kroppen. Man bliver helt beruset af at se på det.
-Det skal være helt sikkert, før vi går videre. Der kunne ske et eller andet uheld.
Han skriger.
Han trykker sig på brystet.
-De har været her med liget.
-Der har du hans lunger.
-Nej det er en alt for ophidset situation. Jeg tør ikke love noget.
-Han forstår ikke spillet. For ham bliver det ren og skær privat magtkamp.
Alle ud.
-Nu må vi vist holde en pause.
To nøgne kvinder kommer ind.
Nogle går, andre bliver.
-Jeg elsker hende. Og hun forstår, at elskovskunsten er en kunst.
-Det er en omgang sludder.
-Det er skønhed jeg søger.
-Det kravler over hele kroppen på mig ved tanken.
-Kom helt op og røre med spidsen.
Han stønner:
-Så er det sket.
-Det er skønhed det kommer an på, ikke moralen.
-Ja.
siger Han.
-Først skal det indefra gøres stærkt, så vil fremtidige erob-

ringer ikke byde på større farer.
-Jeg forstår dig ikke rigtigt.
-Selvfølgelig bliver der krig.
-Du mener det kan lade sig gøre?
-Her er jeg igen.
-Hvis han viger, bliver der ingen kamp.
-Hendes hår skinner om natten.
Han rækker armene op over hovedet.
-Der sker så meget. Hvorfor skulle jeg blande mig i det.
-Man bliver tom i hovedet af din snak. Jeg havde eliers noget vigtigt at sige.
De kigger ned på ham.
-Er du for alvor interesseret? Så vent til han kommer.
De skilles.
-Han er forsvundet!
De stiller sig rundt omkring ham.
-Det er ikke løgn.
-Det skete for 14 dage siden.
-Jeg hørte ikke, hvad du sagde.
-Ja og de andre er vendt tilbage.
-Så slip dog.
-Hvilken krop hun har.
Han bider ham.
-Hvem har sagt hun måtte komme?
Alle ler og græder.
De springer fra hinanden.
-Det er en god vin.
Han rør sig ikke.
-Jeg har ikke kunnet opspore kilden, men det må kunne lade sig gøre.
-Hvad vil han med hende?
Han bider ham i øret igen.
-Hans naivitet vil hjælpe os igennem.
-Jeg føler det, som om det kunne være mig selv.
-Skift hurtigt.
-Jeg kan ikke se noget. Hvor er du?
-Jeg må have denne magt.
-Du er dødsens!

-Der er noget, der er sandt.
Løfter noget tungt.
-Vi skal nok få besværlighederne ind på livet af os.
-Hvad siger hun?
En slave viser sig.
-Man snakker om det.
-Han glemte det i samme øjeblik han sagde ja. Det var en lavine. Der rammer os selv. Mens han bare rager til sig.
-De må være anbragt flere steder i mængden, så det kan virke spontant! Og så de ikke deler sig. Ja, der må være en nuanceforskel i råbene.
-Det er umuligt at sige.
-Kan du se, hvad det er han ligner, på den måde han står nu?
-Betal hvad der er nødvendigt.
-Jeg kan kun langsomt vænne mig til tanken.
-Selvfølgelig har jeg taget det med i beregningerne, var ikke bange for det. Men det vil man ikke kunne sige, uden at blive misforstået.
Han løber efter hende.
Han kommer ind, nøgen.
-Jeg sørger for at forsvinde.
-Lad være med at hidse dig op.
-Hvis du ber mig om det.
-Det er så længe siden vi har spist. Lad os nu få noget mad.
-Av for søren, det gør ondt.
-Man kan se ham lyslevende for sig.
-Vi tilhører hver sin generation, så derfor opfatter vi f.eks. ikke engang dette spil på samme måde. Vi går efter de samme regler, men det er alligevel ikke det samme. Nå, det er dig.
-Hvor lang tid tar turen denne gang tror du?
-Man må gøre noget for dem.
Han tager hende om anklerne.
siger han
Han rejser sig.
-Det ved jeg ikke.
-Alle de taler keder mig. Skal vi ikke gå.
-Det er ikke andet end følelser. Jeg forsøger at overvinde dem.

-Går du nu?
-Du har din opgave, dit mål, hvorfor skyde ham imellem dig og målet? Du gør det sværere for os.
-Er der ikke noget jeg kan gøre.
-Jeg havde en mærkelig drøm om en vandring med en anden mand, og vi aftalte noget.
Han stikker fingrene ind i munden.
-Hvad sker der, når man dør?
-Hør lige på mig et øjeblik.
-Det er der ingen der er klar over. Og jeg gad nok vidst, om de ville synes om at vide det. Så ville de vist være knap så højroastede.
-Han er utrættelig, vi gad ikke høre ham til ende.
Han ranker sig og siger:
-Han tager hende i hånden.
-Det var alt for eksklusivt. Det går ikke med alle de her mennesker. Det vil bare udarte.
-Hvorfor siger du ikke noget.
-Siger du det?
-Det må da være forkert?
-Hvar?
Han breder armene ud.
-Var det mon døden?
Han gestikulerer med arme og ben.
Han hæver sig op i armene.
Han kravler nærmere.
-Han forstår at tage dem ved næsen. Irøv og kom og hør. Han sir, at de har hans støtte, men at de selv må sørge for mandskab.
-Jeg har læst, hvad han skrev den gang igen i dag. Der så han det klart nok.
-Han manglede hele den ene underarm.
-Det er jo løgn altsammen, ved du hvor han var? Jeg siger det ikke.
-Jeg er tørstig.
-Jeg tror ikke, de ser ret meget af, hvad der foregår.
Hun begynder at spise.
-Hvorfor er du så forsigtig?

-Hej, prøv at se her?
-Der er ikke noget at gøre ved det. Han må helt forsvinde.
Han springer op med et hyl.
-Jeg kan ikke klare det alene.
-Han ved det ikke.
-Hvad snakker du om? Han har gjort, hvad han kunne, og hvis du vil ham til livs, bliver det over mit lig.
-Det må vi tage op. Hvis det er rigtigt, må vi have jer til at hjælpe os.
Han snurrer rundt:
-Jeg kan ikke, du må sige det.
-Tak jeg har spist rigeligt.
-Hvis nu jeg ikke kan overbevise dem?
-Her stinker!
De tager et par små skridt.
-Disse rygter må slås ned med hård hånd.
-Det ene afhænger jo af det andet.
-Har du hørt noget?
-Han er faktisk ude af stand til at bedømme situationen rigtigt, tror jeg. Det er en hel anden slags besværligheder han opererer med, han forstår slet ikke, hvilket pres han udsætter os for. Så tror jeg, han ville passe bedre på.
Han siger:
-Det var en sommermorgen.
-Jeg er færdig med det.
-Farvel igen.
-Jo men så sagde han, at det hele var for overilet.
De er helt nøgne.
-Vi må vist gå nu.
-Du må selv om det.
-Er du klar?
-Dit store røvhul. Du havde ødelagt det hele, hvis vi ikke lige var kommet nu. Flyt dig.
Hun tager ham hårdt i skuldrene:
-Du behøver ikke at råbe så højt fordi du er fuld dit svin.
-Det er fordi de ikke kan måle det med dine mål. Det hele er så ufuldstændigt for dem.

-Mon dog
-Jeg har, hvad jeg behøver, det er større ting, det gælder nu.
-Det virker farligt i øjeblikket, kan du ikke komme igen senere.
-Det er en fisk.
-Jeg er både for og imod. De har mange spændende tanker, men kan de være os til nytte. Det er de vist for forstyrrede til.
-det gør mig lykkelig.
Han tager hans hænder.
-Han bevæger sig.
De giver sig til at spise.
-Du må fortælle det bedre en anden gang.
-Ja hvad så det kan skyldes.
-De ved at han regner med dem, men de ved ikke på bekostning af hvad.
Stille siger han:
-De må gerne tro det, jeg selv vil ikke.
-Jamen det er ikke døden i og for sig -
-Hvem har været her?
-Det er mig noget farligt med alle de mennesker her.
-Hvorfor skulle jeg? For blot at udfylde et tomrum.
-Der er ikke noget afgjort så ti bare stille.
-Jeg kan ikke finde ud af, hvem der er hvem mere. Der vil undgåeligt være nogen, der røber os.
De trykker ham ned mod gulvet.
-Er dette Rom?
-Vi satte det i gang, vi kan ikke også standse det. For ham kommer det måske til at dreje sig om skal vi sige 3 år, måske 40.
-Jamen hvad har han sagt?
-Det praktiske er i orden. Send en af slavinderne herind.
-Og hvad er tegnet?
-Det ved jeg ikke rigtig.
Han lægger sig om på den anden side.
-I hvilket øjeblik?
Han spærrer øjnene op.
-Det kan man da aldrig finde ud af.
-Er det nu givet?

-Hvem er I?

Han synker helt sammen.

-Det er forrædderisk lyst.

-Hvordan tror du han bliver?

-Jeg forstår slet ikke, hvad han søger.

-Den fare har jeg indset for længe siden.

-Ja, men lad os da så komme af sted.

-Du er færdig.

-Har du i sinde at fortsætte ad den vej?

Han bukker sig.

-Regn med fem punkter.

-Han skulle lige dukke op nu, så var du ikke meget værd.

-Det hele står klarere og klarere.

-Vi er for mange om det.

-Lad dog være med at være bange for ånder!

-Lad os vente lidt med det videre. De skal have tid til at trække vejret. Så glemmer de os nok.

Hun siger:

-Hun siger

-Lad vær med at trænge ind på mig.

-Hvad siger du.

-Hvordan er du blevet blandet ind i det her?

-Jeg tvivler stadig.

-Du har været alt for åbenmundet, du har vel ikke også skrevet om det, i breve mener jeg?

-Årh ja, måske, men det er alligevel kun en slags trøst.

Han vender ryggen til.

-Han siger sådan og sådan.

-Solen er ved at stå op.

De lægger de andre ned på gulvet.

-Uroen vil kun blive kortvarig. Hvis der overhovedet bliver nogen. Han er jo død.

-Hvadbehager?

-Jeg vil lade som ingenting. Men sørg for, at jeg får alt at vide. Og du skal ikke gøre det gratis.

-Jeg kan godt lide din stemme.

-Hvad skal vi spise?

-De vil forstå os.

Han ler og begynder at nynne.

Han ser frem for sig. De andre går ud.

-Han skal nok vide at komme af vejen.

Han rejser sig.

-Hvilken side kom han fra.

-Det har vi da ellers prøvet nogle gange.

-Endog dét vil blive regnet ham til ære.

Han siger:

-Mennesket må vel for pokker indbefattes af det menneskelige.

-Og hvorfor skulle jeg skamme mig over min uvidenhed, jeg kan jo spørge dig.

-Skal vi spise nu.

-Hvem er du i virkeligheden?

-Jeg kan mærke kulden.

-En linie af Praxiteles.

-Jeg ækles ved deres sejrssikre manérer.

Han mumler:

-Jeg havde pludselig glemt det.

-Gør du nar af mig.

-Jeg er så træt.

-Hvem andre end du selv?

-Jeg kan også se stjernerne. Gå altså videre.

-Du kan ikke få mere frie hænder.

-Egentlig regner I slet ikke med os.

-Hvis du lukker øjnene for nederlaget, er du sikker på det.

-Hvis man kun skulle regne med, hvad der blev sagt, var det hele så enkelt.

-Vi kunne overhovedet ikke se noget.

Han siger:

-Kom tilbage allesammen!

-Jeg har lige hørt det.

-Han taler så hurtigt og siger så meget, ingen forstår, at man er begyndt at tale rosende om ham.

-Det er en underlig stilhed.

Han står med enden i vejret.

-Det var da også en helt forkert måde at tage ham på. Man kunne da sige sig selv, at han ville bruge det til sin egen fordel.

-Jeg blir altid misforstået. Jeg troede bare det var en fiks ide hos dig, som hurtigt ville forsvinde, når du opdagede alt

det besvår, den vilie påføre dig.
Han går foran dem og siger:
-Jeg kan ikke tro det. men hvorfor skulle det ikke være sandt?
-Det begyndte skam meget fredeligt. Så ville han gå ud for at
drikke noget vand -
-Hvor har du fået den fra?
-Jeg kan godt se forskellen. Sådan. Men jeg har nu andre
planer.
-Vi må rykke tidspunktet frem. Du må holde dig klar allerede
i morgen.
-Han er overhovedet ikke skabt for den slags.
-kom med! der er ved at ske noget.
-De er blevet mere bange allesammen. De siger ikke så meget.
Han vender sig om mod hende:
-Du betragter os som om vi ikke var mennesker.
-Og hvad så?
-Tag de hænder væk!
-Er her nogen.
-Jeg har ingen tillid til ham, slet ikke som kunstner.
-Bare gå til den.
-Jeg er færdig med bare at lade som om. Det må og skal ske.
-Jeg ved lige precis, hvad der sker i dette øjeblik.
-Han sætter dem i godt humør, det vil jeg også sige.
-Det er ikke den eneste.

IV

-Nej hør nu.
-Jeg lover dig, vi kan ikke gøre mere.
-Ja!
-Jeg forstår ikke deres musik. Hvor kom vi fra?
-Hvad taler I om. I er så langt væk. Stil jer nærmere.
-Så sig dog for pokker noget fornuftigt?
-Vi kommer lige derfra.
Alle bryder ud i latter.
Han vender sig om mod dem.
-Ja det kan vi se.
-Hvor idiotisk!
-Jeg kan se hende for mig, nøgen, hun ligger på maven og ser til siden, og hun smiler.
-Men bortset fra det, hvad så?
-Han er nok død.
Hun trækker hånden til sig.
-Det du forlanger er, at jeg skulle tage de beslutninger der hører til senere. Det ville bremse det hele.
-Det kan jeg overhovedet ikke overskue.
-Det er jo dødfødt.
-Hans handlinger har allerede bundet os til adskilligt.
-Jeg bliver bange.
-Moral?
-Du misforstår mig.
-Hvad er du urolig for?
-Der er nok ikke så mange udveje, i det store og hele.
-Se nu ham dér.
-Han har godt nyt, hør på ham. Kom her hen!
-Kors hvor du sveder.
-Han har vendt stemningen. Nu blir der arbejde at gøre.
-Nej siger jeg.
-Det hele var omspændt af flammer i løbet af et øjeblik. Vi fik ikke fat i dem.
-Åh det er den slags historier du laver for din egen skyld.
-Jamen i det mindste skjuler de intet, så man kan da ikke kalde det hykleri.

-Jeg nåede ikke at se det.
-Hvad vil du?
-Den vil standse os, vi ved ikke hvad vi skal gøre med den.
-Selv nu er der visse ting vi må holde skjult.
-Det halve af hans skrivelser er løgn, og den anden halvdel er form.
-Jeg skal overgive dig en besked.
-Hvad har han nu sagt?
To slaver hjælper ham.
-Det var ikke min mening.
-Kan I ikke se, hvad det er de vil gøre ved jer.
-Jeg tror det vil give mig fred.
-Hvor mange er der igen af dem?
-Han kom sig ret hurtigt.
-Der er noget muggent ved det!
-svar selv!
-Det var en drøm at se hende danse.
-Jamen -
-Prøv at se op på himlen?
Hun tager hans tøj af ham:
-Gør som jeg har sagt.
-Jeg ønsker ikke at vide mere.
-Det hører en anden tid til.
-Hvordan skal jeg forstå det?
-Fordi der ikke var andet at gøre. Simpelthen.
-Det forhindrer ikke, at vi stadig retter os efter ham. Han regnede med det på den måde.
-Han kan ikke forsvare sig.
-Den ligner meget godt. Den er smuk.
-Han ville ikke kunne hamle op med ti af dem, hvis de kom een og en, men mærkeligt nok når de er mange, så kender han dem.
-siger du altså.
-Hun vågner nok igen.
-Han interesserer sig for meget for litteratur og kunst til at forstå, hvad der er i gære. Han er verdensfjern.
-Det er lutter fejltagelser.
-Der var is på vandpytterne!
De går til hver sin side.

-Hvad tid på dagen?

Han sætter sig på hug og falder bagover.

-Du kan ikke holde ham fangen.

-Han skal nok få kærligheden at føle.

-Jeg har oplevet ham flere gange, han er en pragtfuld skuespiller.

-Har du hørt om oversvømmelserne?

-Det er blevet mere roligt nu.

Han proklamerer:

-Han lader sig bære.

-Det er midt om natten.

-Vi er i en tid, hvor selv svarene ikke kan stå alene.

-Sluk det lys!

-Føl på hans hænder!

-Det er utroligt, at han tør!

-Se hendes venstre.

-At vi ingen grænser kan se, det er det store ved nutiden.

For det vil eftertiden kalde den kaotisk.

-Det lyder ikke godt.

Han falder hen.

-Han har været hårdt spændt for.

-Tror du ikke han ved, hvad det gælder.

-Lad ham tage varsler af fuglene.

-Tys!

De undersøger alt i rummet, oppe og nede.

-Hvornår er du kommet tilbage?

-Jeg er på vagt.

-Slip mig!

-Hvordan skulle man dog skille moral og politik?

-Det er en stor tid vi lever i.

-De aner ikke, hvad de kæmper for.

-Det bliver aldrig, som man har tænkt sig, men det skal da ikke forhindre dig i at tænke.

-Han skjuler på enhver måde, at han er syg. Vi ville ikke komme heldigt fra at røbe det.

-vi må holde sammen på det, koste hvad det vil.

-Det er ikke magten, det gælder.

-Jamen de har jo kun set ham på afstand.

-Vi skal hævne det.
-Fordi vi lever sammen med fuglene.
Han rækker armen ud efter hende.
-Det var mer end snedigt. Så må du have indflydelsesrige hjælpere.
-Kom denne vej.
-Hvis der da ikke er andre muligheder, sagde han.
-På en måde.
-Det mener du ikke. Jeg har ventet her hele aftenen. Jeg er en gammel mand. Du gør mig rasende. Hvad vil du gøre uden mig?
Han slår hende.
-Hvad ville du ham? Jeg troede ikke i sås mere?
-Er her nogen? Hvorfor er her ikke lys?
Han tager hende om halsen.
-Hvad har jeg nu gjort galt?
-Jeg har en mærkelig kontakt med dem.
-Du skal nok få din chance, men du må ikke ødelægge det for os allesammen ved at sige sådan noget vrøvl.
-Jamen det har jeg ordnet.
-Du har ansvaret.
-Jeg har gent noget af blodet.
-Nej.
-Det er umuligt at få det rent. Hvad skal jeg gøre?
-Det vil vise sig.
-Hvis vi kunne komme ham til livs, er vi af med en af de værste rygtesmede.
-Du oser som en gammel kælling.
-Jeg vil lige se efter.
-Hvem er død?
Hun rører ved hans hofte.
Hun holder ham om livet.
-Vi må have kontrol med hvert eneste led.
Han siger, med hænderne for ørerne:
-Nogle bliver.
-Se hendes hænder.
-Vi går nu.
-Kender du ham?

-Bare den måde han åbner munden på. Man får en fornemmelse af armene, benene, hele kroppen, det er eet stort ansigt.

-Det er stærkt sagt.

Han griner:

-Synes du ikke, det var sørgeligt.

-Hvis det kommer så langt.

-Det kan godt være.

-De vil have glemt os.

De hvisker:

-Det er en rå metode.

-Ja og hvad så.

-Den enes død den andens brød.

-Har I ingen vin.

-Vi må skjule os.

-Det er kun en nødløsning.

-Hende regner vi ikke med.

-Det lyder ikke godt.

De begynder at slås.

-Jeg hørte ikke noget.

Han siger sagte:

-Vil du ikke nok.

-Jeg ved ikke hvorfor, men noget siger mig, hvordan de skal tages.

-Det er vel en slags mord?

-Kommer de her allesammen?

-Deres magt omgiver mig på alle sider.

-Han er mer end død.

-Jeg ventede dette.

-Jeg har ikke flere kræfter tilbage. Klar dig selv.

-Det er der ingen, der har fortalt mig.

-Ja eller nej!

-Jeg er glad for, at vi gjorde det.

Han sætter knæet i maven på ham.

-Er alle klar? så går vi. Og ti stille.

Han mumler:

-På to punkter regner jeg med ham, hans umådelige egoisme og hans mådehold i almindelighed.

-Nå, nu kan vi bruges, ja ja.

Hun forlader ham.

-Ser du ikke, hvad det er han gør?

-Du må ikke omtale det for nogen.

-Det virker håbløst.

-Hvordan er du kommet herind?

De ruller rundt på gulvet.

-Han døde tidligt i morges.

-Jeg skal prøve at komme.

-Lad os tale om noget andet.

-Hvornår skete det?

-Jeg har hørt du har skiftet hende ud. Må jeg -

-Det var sådan et kolossalt mørke, at der opstod lys.

-Med ham slutter de aldrig fred, det er noget andet med os.

-Man kunne måske sige overfladisk, på en måde, det er ham.

-Jeg må nødvendigvis modsige dig. Men du misforstår sikkert, hvis jeg siger, det er et spørgsmål om moral.

-Ja.

siger han.

-Du er en højtidelig nar. Jeg begriber ikke din måde at tænke på.

Han går et skridt frem.

-Vi er ikke soldater for ingenting.

-Nå.

-For andre ved jeg godt, det vil se ud som begyndelsen, for mig er det afslutningen.

-Du er dødsens.

-Du behøver ikke at være bange.

-Hør!

Alle mændene står i en tæt gruppering, den åbner sig, ud kommer en nøgen kvinde.

-Glem ikke at give mig besked alligevel.

De går lidt rundt.

To slaver kommer hen mod hinanden.

De omfavner hinanden.

-Han plejer at gå sig en tur, ved denne tid.

-Mon?

-Det er en dårlig moral.

-Er du hjemme allerede?

-Hvis man skulle tro alt, hvad han siger, bliver det ikke meget
vi får ud af det.

-Jeg føler en umanerlig trang til at gi dig et lag bank.

-Man tror dig næsten.

-Er det virkelig rigtigt.

-Det er noget af en lettelse.

-Han har været langt øst på.

-Hvornår får du tid til at høre på mig.

De går.

-Det kommer igen.
Han ser ned for sig, men bliver stående.
-Når han siger de er lige, siger jeg, de er ulige.
-Pengene skal komme et sted fra.
-Der er gået over en time nu. Hvad hvis nu -
-Du forlanger for meget af dine grænser. Men at kende dem, er at sprænge dem.
Han rækker barnet til ammen.
-Hvor mange bønder?
-Det må snart være ved den tid. Det er allerede mørkt.
-Fortæl mig hvordan han er, hvordan han ser ud -
-Hvorfor?
-Det er allerede ovre.
-Jeg tager det meget alvorligt.
-De aner ikke virkelig, hvad planlægning vil sige. Det eneste den har betydet for dem er, at vi precis ved, hvor vi har dem.
-Det kan der være noget sandt i.
-På vej herhen, ser jeg ham stå på hjørnet her udenfor. Jeg lod bare som ingenting. Kan du ikke sende en ud for at holde øje med ham. Han skulle forbandet nødig opdage noget.
-Det er to år siden nu. Jeg har noget, der er nyere, om hans vagter. Jeg ved, hvem det er.
Han hulker.
Han hæver højre arm.
Han går hurtigt ud.
-Det er snyt, øv.
-Hvornår kan vi sejle?
-Hvis du tror trusler hjælper.
-Hvordan tror du, han klarer den?
-Han er en af de værste snyltere.
De taler direkte i munden på hinanden.
De går.
-Det må forme en eller anden form for udløsning.
-Det vil jeg selv bestemme, du må være tilfreds. Du får alt for intet, kan du ikke indse det?

De giver sig til at spise.
-Nej det må du ikke.
-Han var ikke soldat, men troede det.
Hun går ud mellem dem.
Han blir alene, ser ud over havet.
-Hvad er forfald?
-Det var tidligt.
-Hvor er jeg sulten.
-Hvorledes skulle drømme ellers virkeliggøres, svar på det?
-Jae, jeg regner med dig også.
-Han er noget af det skæggeste, jeg har set længe.
-Det gør meget ondt. Hjælp mig.
-Er han blevet syg?
-Jeg begriber Dem ikke.
-Det er ikke noget man kan flytte rundt med. Få bragt dine private sager i orden, og lad være med at vikle mig ind i dem.
-Hun har en maske på.
-Lad os trække det lidt ud.
-Hvor har I gjort af ham?
-Det var da ærgerligt.
-Hvad er det for en gift?
-Jeg bliver træt af at gentage hele tiden bare for din skyld.
-Det har jeg drømt engang.
-Han er jo død!
-De tror på hans kontrol.
-Hvad tænker du på?
-Hvor mange sagde du?
-Et øjeblik er det kun en drøm, det næste øjeblik er man ved at blive kastet af. Nu går jeg helhjertet ind for sagen.
-Der kommer nogen hen imod os!
-Det er vel nok dejligt at være sammen med dig.
De skjuler ham bag sig.
Han græder, hun holder hans hovede op, så de kan se det.
Han slår takt.
-Er det sandt?
-Vinden er god nok.
Han bliver stående.
-Hvor meget vil det sige.

-På den måde ser det jo mere sandsynligt ud.
-Det begynder at blive farligt igen, du passer ikke nok på.
-Han tror magten udgår fra ham. Mere behøver han ikke.
Ammen kommer ind.
-Det kommer os altsammen til nytte nu.
Hun siger:
-Det ligger da alt for langt ude i fremtiden, til at det er overvejelse værd. Du kan gå.
-Han var dygtig engang, sådan vil jeg formulere det.
-Måske kan jeg ikke selv være til stede.
-Ja, men han lægger for meget i det, vi må passe på ham.
-Det er flot.
Han siger:
-Slaverne går til side.
-Jeg har ikke været i byen den sidste uge. Vi turde ikke tage herind, på grund af det du ved nok.
-Jeg klarer mig med lidt.
-Hør! de bageste har slet ikke opfattet, at de forreste er blevet rolige. Vi kan høre tavsheden, som en bølge, ikke?
-Jeg vil ikke tale med ham. Gør du det.
-Jeg er ikke bange for dig.
-Jeg rejser til Spanien endnu i aften.
-Jeg taler ikke min egen sag.
-Jeg vil helst glemme, jeg er indblandet. Jeg kan ikke gøre noget alligevel. Jeg går nok en tur.
-Det er den megen snak, der giver resultater. Men den virker inderligt overflødig.
Han har hænderne på ryggen, og bøjer sig fremover.
-Jeg kom lige til at tænke på grotten.
-Du er uklar.
-Jeg er ikke helt sikker.
-Gad vidst, hvem der har lært dig at tale sådan.
-Av.
-At dø midt i sit arbejde, er vel ikke det værste.
Han ser op på dem:
-Det er det roligste øjeblik, det er belønningen.
-Han har en ædel tankegang.
Hun sover med åben mund.

-Hvad har du spist.
Han lukker øjnene.
-Jeg har ingen tillid til dig.
-Du bliver ved med at køre på med denne sag. Du forlanger jeg skal holde mig i ro. Mens du vender op og ned på alt omkring mig. Godt, jeg skal bide fra^{mit} det bedste jeg har lært.
-Den kontrol er vist ikke meget værd. Men hvad andet kan vi sætte vor lid til.
-Ja Ja, men jeg går nu.
-Det synger i mine ben.
-Ingen kan ønske et bedre publikum.
-Det lader sig ikke besvare.
Han fører hånden op til munden.
-Ja jeg kender det.
-Hvad har de to ting med hinanden at gøre?
-Din ged!
-Hør så på mig!
-I løbet af 1 á 2 måneder.
Han slår ham på skuldrene.
-De må have nogen at kunne se op til.
-Det er noget underligt noget.
-Det er det rene skuespilleri.
-Prøv at høre efter musikken, det hjælper.
-Jeg er overmæt.
-Østens visdom, hæ.
De står bøjet over liget.
-Det hele går skævt.
Han siger:
-Du er letsindig.
-Øv.
-Det gælder kvinder og børn, og det hele. Bare kom igang.
-Lad os nu se på billederne.
-Vi -
Han kommer ud.
-Tror du dem?
Han tager sit tøj på.
-Det vil der ikke være noget at gøre ved de første par år.
Men jeg skal ikke glemme det.

-Jeg er snart træt.
-Han bliver værre og værre. Hvad mener du?
-Jeg er sprængfyldt med energi og klar til hvad som helst.
Han tager en dyb indånding.
-Han har talt over sig.
-Han er flygtet fra det hele. Bagefter kommer han så og skummer fløden. Hvorfor lod du ham rejse.
-Forsøg ikke på at krybe udenom. Du skal ikke narre mig igen.
-Det giver sig selv.
-Han kom i aftes. Han er syg, men vi forsøger at holde liv i ham. Han har ikke sagt noget endnu.
-Det er alles mening, og det er det, der tæller. Vi kan sige noget andet, men prøv at handle efter det!
Mængden bølger frem og tilbage.
-Det står allevegne.
-Lad dem komme.
-Jeg vil overhovedet ikke være i nærheden.
-Prøv at høre din egen stemme.
-Han er nok ikke så dum som han lader.
-Hvor kommer vi ind i billedet? Der er øjensynlig ingen, der har regnet med, at jeg var een af de bedst underrettede. Det bliver du nødt til at regne med fra nu af.
-Samtidig siger de.
Han siger (stiltøvedigt):
-Han lugter. Jeg kan ikke lide ham.
-Farvel.
-Nej vi gik lige derfra.
-Jeg får lyst til at røre ved dig.
-Hvordan skal det forstås, vi har aldrig talt to ord sammen. Jeg har altid oplevet ham som en fjern person.
-De forstår nok ikke rigtig hvem vi er. Derfor er de ikke så langt fra sandheden, som man ellers skulle tro.
-Det er stormen der begynder nu.
-Lad ham blive klynget op.
-Det må du selv ligge og rode med.
-Jeg har jo lovet det.
-De har ingen anelse om det endnu!
-Det tror jeg ikke.
-Mangler du penge?

-Du har nogle dejlige lår.
-Ah dejligt!
-Hvor bliver himlen mørk.
-Det er da urimeligt.
'To kvinder kommer ind og lægger sig sammen med ham.
Få vej ud.
De sætter sig.
-Hvorfor mon?
-Det er ikke helt lige meget. Du skulle prøve at tale med een af de andre, lidt forsigtigt, ikke?
-Det er første gang, jeg har set sådan et fænomen. Det må betyde noget.
Han snøfter:
-Hvorfor spørger du?
-Jeg tror på det, og vil se et resultat, forstår du.
-Jeg er snart sulten.
-Jeg skal nok betale.
-Han er pludselig kommet tilbage.
-Tænker du på det rolige og stilfærdige liv på landet -
-Det er noget nyt, det smager godt. Kan du ikke lide det?
De tager fat i ham:
-Man aner ikke, hvad det kan komme til at koste os. Du må tale til dem. Få dem til at forstå.
-Hvor?
Han siger:
-Han taler til dem i øjeblikket.
-Fordømte idiot!
-Hørte jeg rigtigt?
-Jeg har slået mig til ro.
-Jeg vil ikke beskæftige mig med falske grænser.
-Du vil overhovedet ikke opdage slutningen.
-Jeg vil ikke blandes ind i noget.
Han siger:
-Du snakker.
-Jeg sover næsten.
-Man må dog indrømme at han var meget uoplagt.
-Hvordan går det?
-Jeg forlanger du går mere ind på ham. Alt andet er forkert.

-Dengang så jeg en del af ansigtet, hagen og noget af kinden.

Nu virkede det faktisk for stort.

-Du er en gammel snu rad. Jeg priser mig lykkelig over at du ville hjælpe mig.

-Det passer med min egen opfattelse. Hvad skal det hjælpe?

-Beviset eksisterer ikke. Altså ville det kun være et bevis på dumhed alligevel at sige det. Selv ham de nu tror det er, ville vist tvivle på sandheden.

Flere slaver kommer løbende til

-Bliv nu ikke uvenner!

-Det forbandede regnvejr.

-Jeg vil ikke alene have ansvaret.

-Det er lige meget i øjeblikket.

-Nå det er dig!

-Hvad skal det forestille?

-Samtidig siger de.

Han siger:

-Ja.

-Det er ikke gode tegn.

-Der var nogen her lige før.

-De kalder ham den søvnige.

-Aldrig i mit liv vil jeg glemme den dag. Jeg så fuglene og jeg forstod ikke deres sprog.

-Det blir en vane.

-Vi rejser nok allerede i morgen.

Han sætter sig.

-Det er han ikke den første der har glemt, og han bliver nok heller ikke den sidste.

-Sådan siger man ikke.

-Næ nej, de vil være for interesserede i at bevare deres formuer uskadede.

-Nej.

-Han er allerede rejst. Hvad ville du ham?

-Han benytter sig af besværgelser og andet kogleri, så man ikke ved om han er gal eller bare snedig.

-Det var noget andet, jeg ville have sagt.

Han lægger sig ned på knæ og dunker hovedet i gulvet gentagne gange.

-Der må da være forskel.
Han stryger sig over hovedet.
-Sådan en barnerøv.
-Det er kun fordi de holdt af ham som af en gud, de kendte ham ikke. Det ville han også kun have følt ubehageligt, det andet var bedre.
-Vi har fået besked på at undersøge alt her. Gå ud så længe.
-Du er kommet til den gale. Jeg er ikke farlig for nogen.
-Tror du han når det?
-Der er lys derinde!
-Må jeg spørge, hvornår er mennesket kønsløst? Måske når vi skider eller lader vandet.
-Det kan da ikke være min opgave.
Ammen kommer ind med barnet.
-Vi kræver indflydelse.
-Jeg samler kræfter.
-Må jeg indskyde noget?
-Det bliver mere og mere usikkert, synes jeg.
Han siger:
-Behøver han ikke en lærer af en eller anden art.
-Han kan ikke få vejret.
En slave passerer.
-Skynd dig nu.
-De er sandelig gavmilde. De gir mig mit eget liv.
-Jeg står ved det, hvad du så end siger.
-Hvem siger nu det?
-Du går jo i barndom!
-Hvad andre gør, kan jeg måske kontrollere, men det er i hvert fald ikke mit ansvar.
-Vi stod ca. 10 m derfra.
-Det kan vi ikke klare.
-Så må du forfølge ham.
-Kan vi ikke angribe på forhånd.
-Tænk, han vil holde en tale.
-Du har vist misforstået os, selvom jeg støtter ham. Du for-
enkler det.
De stikker hovederne sammen.
-Der var flere end vi havde regnet med, men det gik.

Han hæver sig op i luften.

Han siger:

-Hvorfor er det så ikke os, der tager ham til fange. Så kan vi endda bruge det mod dem. Brødre!

-Du svarede ikke på mit spørgsmål.

Han stikker hovedet ind:

-Sig ikke du har glemt det!

-Der er ikke tale om en bevægelse. Den ville blot knuse os.

-Jeg er sikker på han ved det.

-Det ser ud til at lysne nu.

-Det er en underlig blomst.

Hun blotter sig et øjeblik.

-Jeg har set ham i en lignende situation. Intet var ham hel-
ligt.

-Jeg må vide noget mere.

-Her sætter jeg grænsen for min medvirken.

-Hvad laver du der?

-Jeg har ikke opdaget noget endnu?

-Måske bliver det mig. Jeg vil ha' at det blir mig.

-Det blir hans sidste ord.

-Tror du ikke snart, vi har fået udryddet dem allesammen.

-Hvorfor gør du det?

-Det blir mer og mer almindeligt.

-Vi må gøre noget for at forhindre det!

De lytter, med anspændte ansigtsudtryk.

Hun følger drengen ud.

-Løft den op.

-Tvivl ikke på at jeg holder trådene i min hånd.

-Hun elsker mig.

-Vi var ved at dø af grin.

-Det siger du altid.

-Der er da også andre ting, der tæller. Nu rejser her ind i dag f.eks.

-Der er ikke noget at sige.

-En dag dukkede hun op igen, jeg ved ikke hvorfra, og hun var
precis som før.

-Det er en af fantasiens forbandelser.

De rører ved ham, een efter een.

Hun lægger sin hånd over hans mund.
-Du er filosofisk.
-Tænd!
Hun fører hans hånd op til sit ene bryst.
-Det bliver en begrænset krig.
-Det der forbløffer mig, er ikke så meget det du siger, som min fornemmelse af at have hørt det før. Fortsæt bare.
-Nå således.
-Du hørte jo ikke efter hvad jeg sagde.
Han rejser sig på albuen.
-De var ikke bange for os der. Ikke engang når de ikke kunne besvare vor spørgsmål. Men det har du vel glemt.
-Alle dine moralske skrupler! Som ikke engang strejfer moralen!
-Måske er det allerede sket.
-Mere vin?
-Du rør ham ikke for så bliver vi to uvenner.
-Han har nok alligevel lært mig ikke så lidt.
-Så er det godt.
-Jeg tror ikke et ord af hvad du siger.
-Dit ansvar ja. Men det kommer an på på hvis vegne.
-Det er fantastisk spændende.
-Gentag lige det.
-Måske er det du siger nu også sandt. Det er jo bare ikke for os et spørgsmål om sandheden.
-Jeg har flere gange været ved at røbe det for dig, vil du høre efter nu?
-Hvad vil der ikke ske, hvis han får lov til at fortsætte?
-Han er ikke i stand til at skelne dig fra sig selv, så har du ham.
-Det er meget poetisk. Men han er mod os.
-Det er nu det gælder.
-Hvorfor har du ikke fundet ud af noget.
-Det er af en højere orden.
-Det vil aldrig falde dem ind.
-Jeg har her kort ridset sagens gang op. Er der noget at spørge om?
-Sådan ville han have sagt det.

-Jeg tror ikke vi kan bære os ad på samme måde.
-Vi må da skride til handling!
-Man kan gøre noget for de efterfølgende generationer, men man kan ikke gøre noget ved dem.
-Goddag, goddag.
-Jeg tror det går for hurtigt -
-Kys mig!
-Jeg har set hans billede. Skønt det var ikke noget særligt.
-Jeg skal nok lade være med at spørge.
-Han er mer end død.
-Hvad mener du selv?
-Varslet, var det det?
-Det var, som om han selv havde planlagt det.
-Hvem skal betale?
-Det er fordi han ikke tænker over det. Eller ikke kan forstå det.
-Det er fantastisk med alle de mennesker. Der går et sug igennem een.
-Jeg ved bare -
-Man kan ikke engang sige, du ikke er bange.
-Vi må straks være klar til at forfølge ham.
Han tager en kniv frem.
-Det kan jeg da ikke svare på.
-Hvor jeg glæder mig til vi kan sige: Det er sket.
Han spreder benene og breder armene ud.
En slave kommer ind.
-Jeg lider under det.
-Det vrimler med de vrøvlhoveder, smid dem dog ud.
-Jeg er usynligt til stede.
-Hvor kunne jeg ane det.
Han krummer sig sammen og springer op.
Han bider.
Han siger:
-Jeg går ud til dem. Jeg kommer nu.
-Man kan sige, vi slutter os til det, men man kan også sige, vi har tillid til, at det er sådan.
-Det skærer i øjnene.
-Der er kun to tilbage.

-Elsker du mig?
-Det er da umuligt.
-Og hvad med moralen?
-Jeg havde et saligt øjeblik.
Alle løber ud.
-Det tager tid, de er så ubevægelige, man opdager slet ikke de er i bevægelse. Vi tror, der er fred og ingen fare. Og før vi får set os om, er alt forandret.
-Det går pludselig op for mig.
-Jeg har hørt det. Han fik slået tænderne ud.
De bliver alene.
-Hvem ejer det her hus?
Han siger med talerrøst:
-Han falder ned foran dem.
Han griber hende om håndleddene.
-Hans skriverier er en smittekilde.
-Han blir nok væk til det hele er ovre.
Hun fjerner sig fra ham.
-Hvorfor gør du det?
-Jeg vil forsøge at bearbejde ham mere energisk.
-Der er noget galt i det der.
-Hvem spørger efter sandheden?
-Bare de store træk, tak.
-Ja.
-Helt forkert er det vel ikke. Jeg oplevede som barn noget af det samme.
-Det er der nok ingen, der kan svare på.
-Det er ikke første gang.
-Hvor skal vi sove.
-Lad være med at spørge mig. Det er ikke mig, der har bestemt det. Men jeg skal nok hjælpe dig.
-Er der noget forkert i det?
-Jo hvorledes?
Han ligger tilbagelænet i hendes arme. 5 min.
-Stands! Hvem der!
-Det er et fantastisk perspektiv, du her åbenbarer for mig. Jeg har tænkt på noget med lignende konsekvenser, men ikke begrebet, hvordan det kunne lade sig gøre.
Han trykker sig ind til hende.

-Du virker noget uoplagt.

Tæppe.

-Bare man dog selv kunne være med.

-Måske kommer de os i forkøbet, men så er de solgt.

-Man føler sig syg af blot et enkelt besøg. Lugten er forfærdelig, synet ækelt, det er umuligt at være i fred.

-Det var der ingen, der havde sagt, du skulle gøre. Det har du selv fundet på. Så kan vi ikke hjælpe dig.

-Vi er i vores gode ret.

-Det er meget tæt på.

Octavian, indhold.

I	side 1.
II	side 15.
III	side 29.
IV	side 39.
V	side 46.

Sider i alt: 58.